

Megfertőződött a közélettől

Ha felkérjük, az 1998-as helyhatósági választásokon hajlandó ismét indulni dr. Huszár Pál egyetemi adjunktus, akit az idei magyar kultúra napján Várpalota Városért Érdeméremmel jutalmazott az önkormányzati képviselő-testület.

Történezként kutatta, megírta a legendás várkapitány, Thuri György életét. Generációkat tanított a Thuri gimnáziumban, volt népprontelnök, tanács- tag, önkormányzati képviselő, a megyegyűlés alelnöke. Kezdeményezője, alapító elnöke a Páneurópa Unió várpalotai szervezetének.

Kellemesen meglepte a kitüntetés

– Javaslom, kezdjük a legvégén! Az elmúlt években történeteket figyelembe véve, jelentett-e valamiféle elégtételt a Várpalota Városért kitüntetés?

– Erre nehéz egyértelműen válaszolni. Igazából elégtételről akkor lehetne beszélni, ha az ember már nagyon várt valamit. Nem vagyok sértődött ember, úgy is mondhatnám, ez egy kellemes meglepetés volt.

– Akkor úgy fogalmazok, a várpalotai közéletben ön egy kicsit a háttérbe, a partvonal felé került az 1994. évi helyhatósági választásokat követően – ahhoz viszonyítva, ahol előtte évtizedeken keresztül dolgozott.

– Ez így igaz, de erre azt mondom, majd megszokom. Egy demokráciában ezt természetesnek kell tekinteni. A körzetben, ahol indultam, a városi képviselői „stallumra” négyen pályáztunk, nyilvánvalóan csak egyikünk nyerhetett. Egy pillanatig sem éreztem bukott embernek magam, amikor a választás nem úgy alakult, miként szerettem volna. A tanulságokat levontam. Ez első időkből nehéz volt tudomásul venni, hogy nem tart rám igényt a közösség, de azt is tudom, akinek van egy „közéleti fertőzöttség”, az funkciót, döntési helyzet nélkül, döntési felelősség nélkül is megtalálja a helyét. Mindig örültem a városi sikereinek, ugyanígy bosszantottak a kudarcai, a közéletben tapasztalható ellentmondások.

– Ennek a „közéleti fertőzöttségnek” az első állomása a Hazafias Néppront volt.

– Tíz olyan esztendődtől töltöttem el a néppront városi elnökeként, amelyet ma is nyugodt

szívvel vállalkoztam. Nincs mit elhallgatni, egyáltalán nincs okom szégyenkezni. Amit abban a pozícióban, abban a közegetben, a nyolcvanas években meg lehetett tenni, én megtettem. Szerencsére erre még sokan emlékeznek a városban, megnyilvánulásai alapján jóindulattal gondolnak vissza. Az utolsó várpalotai tanácstestületnek tagja voltam, az egy olyan korszak volt, amikor több fontos dologban eredményt értünk el. Ide kell sorolni a kórházépítést. Ma már talán feledésbe merül, de az akkori vezetéssel is meg kellett küzdeni a kórházért, mindaddig, amíg Csóvári János át nem vette a tanács irányítását, aki aztán lelkes szószólója lett a beruházásnak.

Sikertelen munkahelyteremtés

– Tanár úr, önre a rendszer-váltással, a helyhatósági választásokkal „rászakadtak” a feladatok. Kezdődött azzal, hogy Várpalotán önkormányzati képviselővé választották.

– Erről a négyéves munkáról igyekszem mindig önkritikusan nyilatkozni. Mert nagyon sok mindent kellett volna, s nagyon sok mindent nem tudtunk megvalósítani. Amivel nem sikerült megbirkóznunk, az a munkahelyteremtés problémája volt, ennek a levét a város ma is issza. Viszont azt is tudom, ez az egyik legnehezebb feladat. Tudtuk akkor is, nagyon fontosak a külföldi kapcsolatok, befektetőket, beruházókat csak így lehet találni. S észrevettem, milyen nagy szerepe van ezen a területen a kultúrának. Egy ideig kitűnő diplomata a kultúra. Amikor a gazdaságra került a szó, partnereink „valami bűvös lehetettől” azonnal távolságtartóvá váltak. Fáradozásaink ellenére Ausztriából, Németországból, Olaszországból nem sikerült igazán komoly működőtőkét

Dr. Huszár Pál: – Egy pillanatig sem éreztem bukott embernek magam

Fotó: Andrónyi

idecsábítani. Sajnos a város részéről sem volt meg mindig a kellő fogadókészség.

– Nem véletlenül mondta, hogy rászakadtak önre a feladatok, hiszen a palotai képviselő-ség mellett a megyegyűlés alelnökeként is dolgozott. „Alispáni” ténykedésében mennyire tudta támogatni szülővárosát, Várpalotát?

– Ezt a kérdést akkor is gyakran feltették nekem. A megyegyűlés hatáskörei, lehetőségei alapján ezt direkt módon nem lehetett sem megtenni, sem elvárni. A közgyűlésnek nincs olyan pénze, amit így szét lehetne osztogatni. Erkölcsei használatosan volt, a város, a régió helyzete egyértelműen kedvezően változott. Erre jó példa a japán hiteltámogatással megvalósuló környezet-rehabilitációs program.

Több, mint tolmács

– Csaknem egy időben történt, hogy távozott a politikából, s távozott – sokak számára meglepően – a várpalotai Thuri gimnáziumból is.

– Ez számomra is meglepő volt. Azt hittem 1964-től 1992-ig, ha megérem, a palotai gimnáziumból megyek nyugdíjba. Ebben az intézményben jól éreztem magam, nagyon szívesen emlékszem vissza kollégáimra, diákjaimra. A Veszp-

rémi Egyetemen elkezdődött a tanárképzés, s minden középiskolai oktatónak jól esik, ha egy volt professzora megkeresi, „rád van most szükségünk ezen az induló tanszéken, gyere, mert tudsz segíteni a munkában”. Olyan területre kerültem, amely két szakom egyesített alkalmazását teszi lehetővé: német szakos tanárjelölteknek a német nyelvterület kultúrtörténetét adom elő. Ahogy ma divatos mondani, ez egy nagy kihívást jelentett – s nem is volt a gimnáziumi gyakorlat után ennek olyan könnyű megfelelni.

– Kitüntetése indoklásában is szerepelt a város külföldi kapcsolataiért végzett munka. Ma ez a tevékenység sem ugyanaz, mint néhány évvel ezelőtt...

– Még a választások előtt beszélgettünk osztrák, wolfsbergi barátaimmal, s megjegyeztem, bárhol alakul a politika, számíthatnak rám, bár lehet, csak tolmácsként. Ez azóta valóság-gá vált. Ezzel együtt úgy érzem, változatlanul feladatom, hogy a külkapcsolatokat segítsem. Ha most tolmácsként, akkor úgy. Nagyon jólesik, hogy osztrák barátaim nem tesznek különbséget, nem a funkciót nézik. Ausztriában is választások lesznek, szeretném, ha az állampolgárok voksolásától függetlenül kapcsolataink megmaradnának. Ez rajtam nem múlik, ha tehetem, változatlanul segítek.

– Lesznek helyhatósági választások Magyarországon is. Ha felkérjük, ha hívják, visszatér a politikai életbe? Vagy ezt már feltételekhez köti?

– Nem is tudom, lehetnek-e kikötéseim. Az viszont nem tagadható, valamilyen módon mindenképpen szeretnék jelen lenni a város közéletében. Viszont most már azt is tudom, ez nem feltétlenül önkormányzati képviselőiséget jelent. Annnyira fertőzött vagyok már ezen a téren, hogy nem tudok megsértődni, nem tudok visszavonulni.

Ármás János